

Μυθιστορικός και θεατρικός χρόνος

Όποια και να είναι η τεχνική του συγγραφέα, όποια και να είναι η δομή του πεζογραφήματος, όποιο χρονικό διάστημα και να καλύπτει η αφήγηση, όσα πρόσωπα και να έχουν πλαστεί στο έργο, η πνευματική συνύπαρξη και η επικοινωνιακή συνεργασία μεθ' ημών των αναγνωστών είναι απλωμένες πάνω σ' έναν γραμμικό χρονικό άξονα. Αράδα αράδα διαβάζουμε, κατανοούμε, δεχόμαστε ή απορρίπτουμε. Αυτό που εκτίμησα και απόλαυσα ιδιαίτερα στο «Τρίτο στεφάνι» του Τάκη Τζαμαργιά στην παραγωγή του ΘΟΚ ήταν εκείνες οι μαζικές σκηνές, όπου μαζί με τις μεταμορφώσεις του εξαίρετου σκηνικού του Εδουάρδου Γεωργίου, με την τόσο ταιριαστή με την πανέμορφη μουσική της Ευανθίας Ρεμπούτσικα κίνηση από τη Λία Χαράκη, οι πολλές, ντυμένες με εκφραστικά κοστούμια του Λάκη Γενεθλή φιγούρες γέμιζαν τον χώρο. Σ' εκείνες τις στιγμές ο μυθιστορικός χρόνος μετουσιωνόταν σε θεατρικό και ο Τζαμαργιάς δημιουργούσε περίτεχνη κινούμενη σύνθεση, όπου η συνισταμένη της ιστορίας της Ελλάδας και των προσωπικών μοιρών στροβίλιζε τις φιγούρες. Προς τιμήν όλου του θιάσου στην παράσταση δεν υπήρχαν υποκριτικά κενά, ενώ τις υποκριτικές ανισότητες κάλυπτε η σωστή κατανομή βαρών.

Η Αννίτα Σανιοριναίου σήκωσε απίστευτο βάρος στον απαιτητικότατο ρόλο της Εκάβης. Οι αντιθέσεις του χαρακτήρα της ηρώιδας της, η πληθωρική εξωτερική συμπεριφορά και το εσωτερικό γέμισμα της μορφής, η ποσότητα του λόγου που της αναλογούσε στη σπουδαία δραματοποίηση του Σταύρου Κυριακίδη, όλα αυτά επιτυγχάνονταν χάρη στις ρωμαλέες δυνατότητες της ηθοποιού. Μόνο που η αισθητά θερμή αποδοχή του κοινού ίσως έκανε την ηθοποιό να παίζει πιο πολύ προς τους θεατές απ' όσο χρειαζόταν.

Εκείνο το «Η Νίνα είμαι εγώ» του Ταχτοή αποδόθηκε στην παράσταση με υπερβολική, πιστεύω, κυριολεξία. Η υπογραμμισμένη ταύτιση της Νίνας της Στέλας Φυρογένη με τον Άκη του Ανδρέα Τσέλεπου λειτούργησε και κάπως περιοριστικά για την ηθοποιό, την έκανε να αισθάνεται περισσότερο αφηγήτρια παρά αυτόνομο πρόσωπο, χωρίς φυσικά να μειώνεται η γνωστή ποιότητα της σκηνικής της παρουσίας.

Μη φοβηθείτε τη διάρκεια, είναι μια από τις καλύτερες παραγωγές του ΘΟΚ των τελευταίων χρόνων.